

Alt á herðunum, bæði áskot til teigar teirra livandi og tey deyðu til gravar

Jarðarbrúkið var tungvunnið, lendið grunt og grýtt, men livast skuldi og við tolni og treysti fingust teigar burturúr. Vallaður blettur millum Marmarskallará og Bjargir er eingin, ið mannahond ikki hevur verið á

Haldórsviik (Vík).

Vit koma so til Haldórsvíkar ella Víkar, sum vit vilja kalla bygdina. Hon er við eina breiða, grunna vík okkurt um 3 km sunnan fyri Tjørnuvík, væl vard móti vesturætt og høgætt, tí omanfyri eru høgir hamrar, men landsynningurin kann liggja ógvuliga tráur inn á bygdina, og tá høgættaódnir eru, kann tað vera so nógvur rennisjógvur, at menn noyðast at heingja bátarnar upp inni í neystunum.

Frammanundan 1838 vóru 12 merkur í Vík, men í 1838 vóru 3 merkur býttar frá og fingi frábýttan haga, 2 merkur og 4 gyllin vóru kongsjørð, og 12 gyllin vóru ognarjærð. Bóndin flutti úr Vík og búsettist á Langasandi. Í bókini hjá Anton Degn, »Færøske Kongsbønder«, verður sagt: »Joen Joensen (hann hevði fest í Vík 29. oktober 1816) grundlagde en ny Bygd ved Langesand mellem Haldersvig og Strømnes. Udflytningen blev med Understøttelse af Økonomisk Fond af 125 Rdr. fuldført i 1839, og Bygden fik af Grundlæggeren Navnet »Nybo«.

Bøurin til hesar triggjar merkurnar varð sjálvsagt verandi í Vík. Kommunan ognaði sær seinni kongsbøin og legði hann til skúlan, soleiðis, at teir lærarar, sum hava verið har, hava brúkt henda bøn. Markið millum Vík og Langasand er tætt sunnan fyri Bjargir. Grannin norðan fyri Vík er Tjørnuvík, og markið millum Vík og Tjørnuvík er

tætt norðan fyri Marmarskallará.

Hetta økið frá Marmarskallará og suður á Bjargir er ógvuliga ringt jarðarbrúksøki, tað man neyvan vera verri nakrastaðni. Grótið er nógv, og lendið grunt. Tað má hava verið mótumikið at fara undir at bróta upp úr nýggjum, men livast skuldi, og tí tóku teir sær veltingar-amboðini í hond og fóru undir at

sum kundi hjálpa til í húsarhaldinum, epli, korn, røtur og so mikið av grasi, at teir kundu fæða kúnna, ella part í kúgv. Uppiløgurnar vóru ofta langar, og ikki var mikið annað at takast við. Tað var útróðurin, men var ein heimaðagur, fóru teir tíðliga um morgunin í gerðið.

Eg siggi teir enn fyri mær fara frá húsum um morgnarnar, knuggandi

unum, í grótbakkunum og grótrúgvunum hevur verið havdur í mannahondum, er høgður úr jørðini við eyrhakkara, lagdur í grótleypin og borin í grótgardið ella grótrúgvurnar. Grótrúgvur ella grótbakkar vórðu laðað í brattlendi fyri, at moldin ikki skuldi ryðja oman. Í støðum har, ið ov lítið var av mold, bóru teir áskot á, fyri at dýpið kundi verða so frægt, at epli kundu setast niður, og grasnalin kundi festa røtur.

Hetta, sum her er sagt um veltingarmenn har norðuri, man ivaleyst kunna sigast um gamlar veltingarmenn víða hvar í Føroyum.

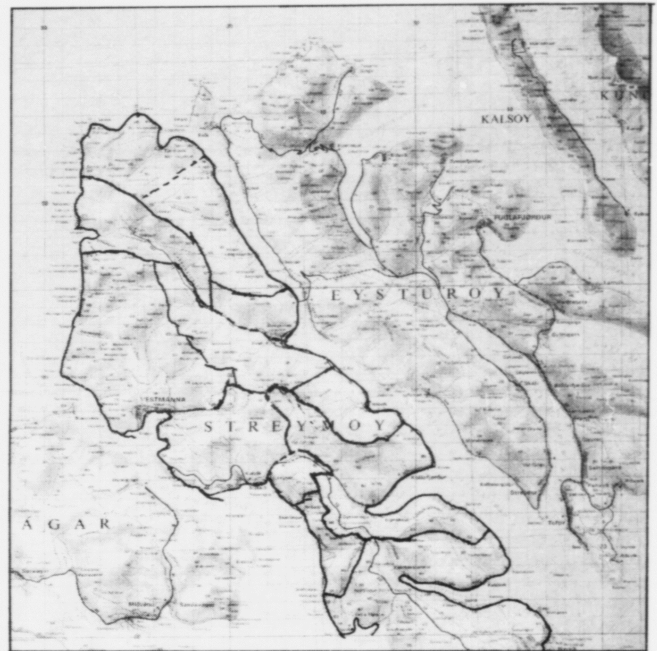
Men tíðin broyttist, nú gera teir ikki nógv við velting, stórir partur av bønum liggir í forna, og kúgv er eingin í bygdini.

Sum vit øll vita — ja, eg veit ikki, um øll vita tað — so var torv ein týðandi lutur í føroyskum húsarhaldum fyrr, men ikki vóru tað allar bygdir, sum áttu torv, ofta mátti verða farið av oynni at skera torv.

Har norðuri, í Tjørnuvík og Vík, var torvarbeiði og tøðberingin sum so manga aðrastaðni, tey strævnastu arbeiði hjá fólki. Í Tjørnuvík skóru teir nógv torv í Sjeindum, men hagar var ikki heimtíktikið at røkta torvið, har vóru bæði høg fjøll og brim, sum hindraðu, men sjálvt á Norðhavinum kann tað vera so kyrt, at tað ber til at fáa torv til húsa við báti.

Men tjørnuvíkingar skóru eisini torv bæði suðuri í Svínáum og við Norðskála. Í Norðskálahaganum er eitt øki, sum enn verður kallað Tjørnuvíksheiðar. Eg minnst enn teir rokaðu torvbátarnar, sum tjørnuvíkingar góðveðursdagur plagdu at fara við norður um Víkarbygd.

Torvið í Víkarhaganum varð borið inn í kráir, og tað varð borið heim til húsa so við og við. Tað var einki lættligt arbeiði at bera torv heim í Vík. Vegurin var langur og alla-

Vík, Teigarnir í brattlendinum líka niðan undir hamrarnar. Tað nógva av áskotinum borið á baki

velta teir fáu grønu blettirnar, sum eru niðan fyri hamrarnar. Amboðini vóru tey somu, ið hava verið brúkt gjøgnum öldir í Føroyum, og sum verða brúkt mangastaðni enn: jarnbrot, eyrhakkari, skupul, grótleypur og tøðleypur. Tað hevur ikki gingið tvey fyri eitt, men tað gekk framá, og í dag kann eg væl siga, at líka frá Marmarskallará og suður á Bjargir er eingin vallaður blettur, sum ikki mannahond hevur verið á. Tað ráddi um at fáa nakað úr jørðini,

undir tøðleypunum, koma heim til dægverða og fara so av stað aftur við tøðleypunum. Teir hugsaðu sum so, at tað arbeiðið, sum gjørt var, var ikki eftir at gera, tann tøðleypurin, ið borin var, var ikki eftir at bera, tá váringin kom fyri. Tøðini koyrdu teir í kestar, sum teir høvdu í gerðinum.

Kemur tú har norður og fert at hyggja at gerðunum, so hav i huga, at hvør einasti steinur í teimum meir enn favna høgu og tjúkku gerð-